

Câu Chuyện Nhân Từ

Pham Mylan.

Một hôm, đang đi trên đường, một người đàn ông bỗng nhìn thấy trên cột điện có một mảnh giấy viết mấy dòng chữ. Tò mò, anh ta đến gần để đọc thì thấy nội dung thế này:

"Hôm qua, tôi có đánh rơi tờ 50 Ngàn Đồng trên con đường này nhưng vì mắt tôi không nhìn rõ nên không thể tìm ra nó. Vì thế, nếu ai có nhìn thấy thì hãy cho tôi xin lại nhé. Đây là địa chỉ của nhà tôi..."

Sau khi đọc xong, người đàn ông nghĩ 50 Ngàn Đồng chẳng phải là số tiền lớn, nếu ai đó đánh mất có 50 Ngàn Đồng thôi mà còn phải vất vả viết lên cột điện để xin lại thì có lẽ là đối với họ, đây là số tiền rất quan trọng. Có lẽ họ không may mắn có được một cuộc sống dễ dàng. Chính vì thế, người đàn ông đã tìm đến đúng địa chỉ đã ghi trên cột điện rồi gõ cửa. Ra mở cửa cho anh là một bà lão mù lòa. Sau khi hỏi han, anh biết rằng bà lão chỉ sống có một mình trong ngôi nhà này mà không có chồng hay con cháu gì.

- Bà ơi, cháu nghe nói bà đã đánh rơi một tờ 50,000 Đồng, hôm nay cháu nhặt được nó nên đến để đưa lại cho bà", người đàn ông cất lời.

Bà lão vừa nghe nói như thế, đôi mắt lại rưng rưng như muốn khóc. Sau đó, bà từ từ nói với anh:

- Từ hôm qua đến bây giờ đã có gần 100 người tìm đến nhà tôi, ai cũng nói như anh. Tôi không hiểu chuyện này là sao. Tôi không biết chữ, mắt cũng gần như mù lòa, chẳng nhìn thấy gì cả. Tôi cũng không đi ra đường để mà đánh rơi tiền. Thế nhưng lại có ai đó viết rằng tôi đánh rơi tiền ở giữa đường. Ban đầu có người nói như vậy với tôi, tôi còn không tin nhưng cả chục người rồi mấy chục người cứ tìm đến đây, hết người nọ đến người kia nói với tôi cùng một câu như anh thì tôi đã hiểu ra rồi. Có người tốt bụng nào đó thương cái thân già này nên đã viết như vậy nhưng tôi cũng không ngờ là trên đời này lại có nhiều người tốt đến thế...

Vừa nói, bà lão lại vừa khóc, nhất định không nhận tiền của người đàn ông. Thế nhưng người đàn ông cũng nhất định không chịu rời đi. Cuối cùng, bà lão đồng ý nhận số tiền nhỏ bé và cảm ơn anh ta, kèm theo một điều kiện là anh ta phải vứt mảnh giấy dán trên cột điện kia.

Người đàn ông đồng ý, song khi quay lại chỗ cây cột điện, anh ta bất ngờ nghĩ: *"Hẳn là khi nhận tiền, bà lão mù cũng đã yêu cầu tất cả mọi người phải vứt tờ giấy đó đi, song nó vẫn cứ ở trên đó. Vậy thì sao mà mình phải vứt chứ?"*.

Và rồi vừa đi, người đàn ông lại nghĩ tới người đầu tiên đã viết những dòng chữ trên cột điện. Người đó mới thực sự là ân nhân của bà cụ, cũng là ân nhân của anh và những người khác - người đã giúp họ có cơ hội để giúp đỡ một người đang cần đến nó và cho mọi người thấy rằng cuộc đời này thực ra vẫn còn rất nhiều người tốt.

Sưu tầm